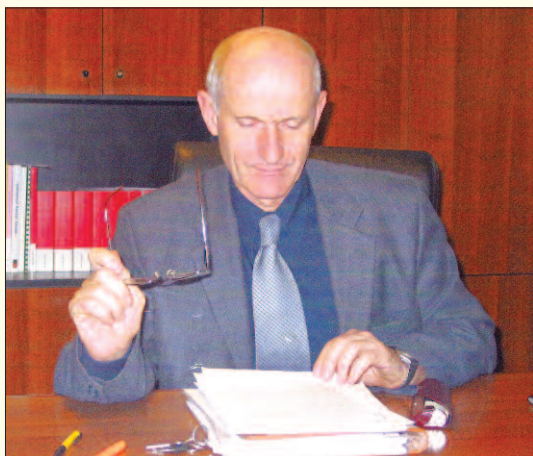

Za pošťákem srdcem a velkým přítelem filatelistů Miroslavem Špačkem

Miroslava Špačka, celoživotního pošťáka a po více než čtvrt století náměstka ředitele Ústředního ředitelství spojů (ÚRS) a pak náměstka generálního ředitele České pošty, jsem poznal před čtyřiceti lety. Pracoval jsem tehdy v Poštovní filatelistické službě, což byl podnik spadající pod jeho vedení, i když jen vzdáleně, protože zprostředkovaně přes několik dalších mezistupňů. Byla to tedy známost spíše jednostranná, já jej vnímal jako našeho šéfa nejvyššího, zatímco on si mě mezi tisíci a desítkami tisíc dalších pošťáků těžko mohl povšimnout.

FRANTIŠEK BENEŠ

Náměstek generálního ředitele ČP Miroslav Špaček.

Až po letech jsem se dozvěděl, že to tak úplně nebylo, protože už tehdy nepřehlédl určité obchodní oživení, které jsem do POFISu vnesl, jako pořádání aukcí, propagace sbírání známek, publikování výkupu v celostátním tisku a podobně. Blíže jsme se seznámili na Federálním ministerstvu spojů, kde jsem po revoluci vedl oddělení známkové tvorby. Zmínil jsem se o tom před sedmi lety ve F5/2017 v článku věnovaném nové emisi Osobnosti – Věra Čáslavská, a tak z něj teď mohu citovat:

„Měl jsem štěstí, že jsem se s paní Věrou trochu znal a jestli bych měl na někom ukázat rčení, že čím větší osobnost, tím 'obyčejnější' a lidštější člověk, mohla by být příkladem. A protože o tom, jací jsme, dobře vypovídá i to, s kým se stýkáme a koho máme rádi, dovoluji osobní vzpomínku. S Věrou Čáslavskou mě seznámili moji dlouholetí přátelé, Jarmila Mykytyňová a Miroslav Špaček, dnes už dávno manželé a oba v důchodu, ale tehdy pošťáci jako já, tedy abych byl přesný, oni byli pošťáci o hodně výš postavení. Já začínal u pošty počátkem 70. let jako doručovatel na obvodní poště v Praze 6 v Kačkově ulici (je pojmenována po sochaři Bohumilu Kačkově a nikoli po jeho slavném jmenovci spisovatel Františkovi – ano, podepisoval se leckdy i česky!). Pak škola, krátká epizoda v nakladatelství (kde jsem se ale seznámil s Pavlem Čtvrtníkem, ředitelem Poštovního muzea), a v roce 1984 jsem nastoupil do Poštovní filatelistické služby. A právě tady jsem se poprvé setkal s Jarmilou. Pamatuji si to jako dneska. Zavolali mě do ředitelny, tam seděla hezká mladá urostlá holka a smála se jako blázen. Zrovna tam něco vyřizovala s ředitelem Pofisu Pospíšilem (pracovala na nadřizovaném

ředitelství a myslím, že měla náš podnik na starosti) a hned mi svým bezprostředním vystupováním padla do oka. V následujících letech jsme měli řadu služebních příležitostí ke spolupráci, například při přípravě Světové výstavy poštovních známek PRAGA 1988. V rámci své pracovní náplně měla ke známkám, jejich vydávání a prodeji blízko i nadále, a protože i já jsem působil ve stejném oboru, neztratil jsem se z očí ani později.

Na první bližší setkání s Miroslavem Špačkem si pamatuji taky dobře. Bylo to počátkem 90. let, to už jsem byl vedoucím oddělení známkové tvorby na Federálním ministerstvu spojů, mým šéfem byl Vincenc Nimmerfroh (mimořádná osobnost!) a jednou k němu přišel cosi projednávat Mirek, který byl tehdy náměstkem ředitele ÚRS. Už když vešel do místnosti, bylo vidět, že je to skutečný frajer. Mírně se usmíval, ale ne povýšeně, pozorně naslouchal i nováčkovi, jako jsem byl já, a mluvil naprosto orientovaně a k věci. A tihle dva celoživotní pošťáci Mirek a Jarmila (jimž mimochodem filatelisté mají za co děkovat – minimálně za uspořádání výstav PRAGA 1998 a 2008) mě seznámili s paní Věrou. Jako oni bydlela totiž v Černošicích u Prahy, kde měla malý byt se zahrádkou v domku po rodičích. Potkali se, byli si sympatičtí (i proto o nich mluvím, abych ukázal, jaké lidi měla paní Věra ráda), skamarádili se, a když potřebovala nějakou právní radu, seznámil jsem se s ní i já, a pak jsem měl příležitost se s ní čas od času potkávat – u nás v Klimentské, a hlavně doma u Jarmily a Mirka nad pečenou kachnou. Naposledy to bylo krátce před její smrtí, kdy vypadala, že svou těžkou nemoc překonává, a o to větší to byl šok, když jsme se dozvěděli o jejím skonu. O paní Věře je těžké mluvit, a už vůbec to nejde v pouhém článku, byla by třeba celá kniha. Kdybych měl stručně vyjádřit svůj pocit z ní, řekl bych Laskavá bojovnice. Zdánilivě je to protimluv, ale ji v mých očích vystihuje.“

Rytec Miloslav Bláha s manželkou, Václav Havel, Věra Čáslavská a manželé Špačkovi u sochy Olbrama Zoubka.

S Mirkem a Jarmilou, jeho pozdější ženou, jsme se pak skamarádili a přátelství nám vydrželo po desítky let, doslova až do Mirkova skonu; opustil nás letos v létě, 27. srpna... Nikdy mu nešlo o díky a uznání, a to i když pro poštu tolik vykonal. Pro nás pak je nejzajímavější, co všechno udělal pro známkovou tvorbu, pro Svaz českých filatelistů a pro sběratele známek obecně. Nechluobil se tím a o to více by to nemělo být zapomenuto. Proto jsem požádal několik osobností se vztahem k našemu oboru, aby na něj krátce vzpomínaly.

Napřed ale několik životopisných dat. Miroslav Špaček se narodil 26. ledna 1946 v Černošicích u Prahy. Po ukončení Vysoké školy dopravní v Žilíně, kterou absolvoval v roce 1969 s červeným diplomem, nastoupil do Výzkumného ústavu spojů v Praze. Odtud po třech letech přešel na Federální ministerstvo spojů, kde zastával funkci vedoucího oddělení přepravy. V roce 1982 nastoupil na Ústřední ředitelství spojů Praha do funkce náměstka pro poštu, kam spadala i oblast známkové tvorby a filatelie. Od roku 1993, po vzniku státního podniku Česká pošta, vykonával funkci náměstka generálního ředitele pro provoz a obchod. Kromě činností spojených s řízením pošty se spolu se Svazem českých filatelistů podílel na organizování Světových výstav poštovních známek PRAGA 1988 a 2008, Mezinárodní výstavy PRAGA 1998 či Evropských výstav Brno 2000 a 2005.

Miroslav Špaček na Světové výstavě poštovních známek PRAGA 2008, vlevo hlavní ekonom výstavy Josef Běloušek.

Podporoval i pořádání oblastních výstav poštovních známek a dalších filatelistických akcí. Po mnoho let byl členem komise Ministerstva průmyslu a obchodu pro tvorbu emisního plánu poštovních známek. Od srpna 2007 se známčkám a filatelii věnoval na plný úvazek ve

funkci ředitele odboru známkové tvorby generálního ředitelství České pošty, a to až do odchodu do důchodu v únoru 2009. I potom byl stále členem ministerké komise pro tvorbu emisního plánu a komise pro výtvarnou podobu poštovních známek. Vyhledával a vymýšlel zajímavé náměty na vydání nových emisí. Moc ho to bavilo a tak, jak bylo jeho zvykem, i tohle dělal na plný plyn. Jeho přáteli se v průběhu let stali výtvarníci a rytci i řada filatelistů.

Na poště celý život pracovala i jeho žena **Jarmila**, tehdy se ještě jmenovala **Mykytynová**, která měla také velmi blízko k poštovním známčkám, filatelii a filatelistům. Víme to z první ruky, seznámil jsem se s ní v polovině 80. let v Pofisu a sledoval pak její kariéru na generálním ředitelství České pošty, kde řadu let působila v oddělení filatelie. O svém muži řekla: „*Můj manžel byl báječný muž. Hodný, pracovitý, starostlivý, obětavý, chytrý, ale i zábavný a vtipný. Prostě pohodový člověk. Dokázali jsme si spolu povídat hodiny a hodiny, i jenom tak mlčet. Měl spoustu energie a přestože byl starší než já, dokud byl zdravý, udržet s ním krok jsem nedokázala. Chodili jsme po horách, dokonce mě přemluvil i na běžky. On ale vždycky musel běžet dopředu a zase se pro mě vracet, prostě ta energie z něj přímo sršela. Zažili jsme toho spolu hodně, zbývají už jen vzpomínky. Je mi po něm moc smutno. Mirku, děkuji Ti za všechno!*“

Vzpomínku poslal i **Břetislav Janík**, který po mnoho let stál v čele odboru a pak oddělení známkové tvorby generálního ředitelství České pošty. „*S Mírou jsem se poprvé potkal v roce 1986, kdy byl ustaven Organizační výbor Světové výstavy poštovních známek PRAGA 1988. Jako tajemník OV jsem byl v častém styku s představitelům zásadního spoluorganizátora, zastupujícího Československou poštu, a to s náměstkem generálního ředitele Miroslavem Špačkem. Hned na počátku bylo zřejmé, že jsme si spolu 'sedli'. Ještě dlouho po výstavě mi dělal dobrou reklamu mezi svými kamarády, protože mu imponovalo, že mezi námi si stačilo podat ruku a všechno fungovalo. Tato 'reklama' mi otevírala další dveře mezi pošťáky, vynikající osobnosti a srdcaře České pošty, se kterými mě postupně seznámil. S Mírou a jeho ženou Jarmilou jsme se skamarádili a později z toho vznikla nevelká parta s několika výtvarníky, která se ráda scházela v Mírově vinárničce v suterénu jeho rodného domku v Černošicích, řečené Moštárna, nebo na jeho chalupě, a příležitostně – když zde byly výstavy – také v Lávovém Grilu v Jilemnici. Mirek oceňoval můj mezioborový záběh ve filatelii, a tak velkoryse za poštu zařadil do společného programu Světové výstavy PRAGA 2008 virtuální světovou filatelistickou výstavu EXPONET, kde si na desítky počítačů návštěvníci mohli prohlížet nevidané světové exponáty také digitálně.*“

Mirek byl pro mě něco jako zjevení. Později, když už jsem pracoval v oboru spojů, jsem s ním mohl probírat kolegiálně a vždycky se spolehnout, že téma moudře posoudí a nabídne mi možnost vybrat tzv. vítěznou variantu. Stačila nám k tomu polední chvíle na oběd, třeba s Plzničkou v Bredovském dvoře. Oba jsme ji měli rádi a nebyli jsme sami. Míra patřil mezi několik málo kamarádů, kde opravdu fungovala vzájemná důvěra a víra v toho druhého. To trvalo i v době, kdy jsem praco-

val v Českém telekomunikačním úřadu a měl blízko k činnosti tzv. dohledu regulátora poštovních služeb nad Českou poštou. Tehdy jsem inicioval vydávání známkových sešitků ČTÚ, které se rychle staly oblíbeným reprezentačním předmětem úřadu. Právě skutečnost, že je vydával nadřízený orgán České pošty, mohla být impulsem, pro který se v novém vydání katalogu POFIS Česká republika 2025 poprvé objeví.

Když jsem ve druhé polovině 80. let přišel do Prahy dělat tajemníka výstavy PRAGA 1988, byla to pro mne práce snů. Byly to krásné tři roky s obrovskou odpovědností a každodenní rozmaností. Právě výborná spolupráce s Miroslavem Špačkem jako zástupcem spolupodatelé dělala tuto činnost jednodušší a radostnější. Pak přišlo mezidobí, kdy jsme se s Mirkem tak často nevidali. V tu dobu dělal ředitele odboru známkové tvorby České pošty, a to až do odchodu do důchodu počátkem roku 2009. Několik měsíců poté daly výpověď i tři pracovnice odboru známkové tvorby v čele s Vítězslavou Franckovou. Jejich nadřízená výpovědi přijala a kancelář odboru tak měla od 1. října 2009 osiřet. A nejen kancelář, ale i vydavatelská činnost producenta poštovních známek, což by byl samozřejmě velký provozní, ale i právní problém. A tak z generálního ředitelství požádali Miroslava, aby znovu nastoupil na Českou poštu a dále vedl známkovou tvorbu. To Míra nevyslyšel, ale nabídl jiné řešení. Vzpomněl si na mě a doporučil mě na tuto funkci. Byl jsem pozván na pohovor a přijat na funkci vedoucího oddělení známková tvorba. Psal se 1. říjen 2009 a autorem této myšlenky byl Míra Špaček. A tak jsem po řadu následujících let mohl díky němu pracovat na nejlepším místě, jaké jsem si jako celoživotní milovník známek mohl přát. Mirku, nejen za tohle Ti děkuju a věř mi – moc mi chybíš!“

Jedno ze slavnostních představení nově vydaných známek na Hlavní poště v Praze. Vlevo M. Špaček, proti němu B. Janík, vedle rytec M. Srb a poštmistřová M. Chábová.

Vzpomínku připojil i **Jaromír Knotek**, který je se svou manželkou Líbuší – a teď už i se svým synem Kamilem – autorem či spoluautorem mnoha našich poštovních známek.

„S Mirkem Špačkem jsem se osobně seznámil prostřednictvím jeho čepice. Byl jsem tehdy, někdy koncem let devadesátých, v holešovické tiskárně známek na schválení nátisků a kdosi ze zaměstnanců si povšiml, že na židli zůstala jeho kšiltovka. Měl přede mnou v PTC

nějaké jednání a těsně jsme se minuli. Jezdil jsem v té době z Hanspaulky do tiskárny do kole, čekala mne ještě cesta přes Hlávkův most do Olšanské ulice na Žižkov, kde tehdy sídlilo oddělení známkové tvorby, a tak jsem se nabídl, že mu ji přivezu. Vyhledal jsem jeho kancelář, kde mne už očekával. Podivil se, když jsem vstoupil ve sportovním oblečení, s cyklistickou přilbou a v šortkách. Pochlubil jsem se, že za dob studií jsem jezdil každý den, s výjimkou zimních měsíců, z Kladna na Akademii na Letnou, třicet kilometrů tam a třicet zpět domů. Jeho to však neohromilo a vyrazil mi dech daleko větším počtem kilometrů, které běžně zdolával.

V roce 2008 se dozvěděl, že se ženou připravujeme aršík známek s námětem CHKO Křivoklátsko. Měl na Křivoklátsku chalupu a nabídl nám, abychom ho navštívili a využili chalupu jako základnu pro studijní cesty. Protože měl o přírodu zájem, připojil se k našim průzkumným výpravám. Křivoklátskem nás provázel ředitel CHKO Petr Hůla, s kterým jsem se znal z přístrojového potápění.

Později jsme podnikli i několikadenní studijní cesty na Šumavu, kterou zase s bývalým ředitelem NP Lojzou Pavlíčkem vyjednal Mirek. Těchto pobytů se už zúčastnila i jeho žena Jarmila. Následovalo Karlštejnsko a další rok pobyt v Beskydech, kde jsme na několik dní okupovali chalupu Jarmilinych příbuzných.

Špačkovi a Knotkovi (tí uprostřed) na jedné ze studijních cest v rámci sbírání podkladů při přípravě přírodopisných aršíků.

Výsledkem těchto studijních cest byly vždy známkové aršíky, které se úspěšně umístily v anketě o Nejkrásnější známku roku. Znáмка s Karlštejnem dokonce obsadila stupínek nejvyšší. Už během prvních výletů jsme se sprátelili a rád vzpomínám na oslavy narozenin u nás, nebo v jejich "moštárně", kterých se zúčastnili i jejich dobří kamarádi, například František Beneš, Břěta Janík, Věra Čáslavská, rytec Míla Bláha zvaný Rejpal a další, ze kterých se stali také naši přátelé.

Za Mirkem jsme do Černošic jezdili až do poslední doby. Zpráva o jeho úmrtí nás zřítla, i když jsme věděli o jeho těžké nemoci. Moc nám schází a bude scházet. A nejenom nám."

Rytec obrovského počtu poštovních razítek **Miloslav Bláha** vzpomínal: „Neumím si představit nikoho schopnějšího a lepšího srdcaře v oboru pošty, než Mirka. Jako začínající rytec jsem kdysi dávno za ním jako za provozním šéfem přišel, že mám zájem o práci, a on mi přátelsky poradil. 'Hele, rytců známek máme teď dost, ale já bych tě potřeboval na výrobu poštovních razítek, denních i příležitostných, a o veškerou specializaci na poštovní orážecí stroje.' Poslechl jsem, i když v rytecké dílně v DOS na Orteňáku seděli dávno znárodnění živnostníci, co nikomu moc radit nechťeli a když jsem se naklonil, abych viděl, jak postupují při rytí, dali přes rytinu ruce a řekli: 'Ta Sparta hraje na...'. Ano, takové to tehdy bylo. A co bylo nejhorší, dokázali tiše sedět celou směnu, což pro mě jako kluka byla síla. A právě Mirek mi přes Jarmilku Mykytinovou posílal k vpracování výtvarné návrhy na příležitostná razítka, která si u pošty objednávali různí zájemci a DOS mi je pak zadala k vyrytí. Moc rád na něj vzpomínám jako na šéfa a jsem hrdý, že jsem taky pošťák.

Časem jsem se samozřejmě poohlížel po práci jinde. V České národní bance jsem předložil své kresby a rytiny a oni řekli, že mě berou. Mirek Špaček, když se to dozvěděl, mi zavolal a promluvil do duše, že bych jako rytec byl v bance až bůhví kolikátěj, kdežto v DOS 01 na Dimitrovově náměstí jsem potřeba. Měl pravdu a zůstal jsem tedy pracovat pro poštu. Pracuji pro ni dodnes, i když už jako důchodce-živnostník.

A s tou mou živností mi Mirek taky pomohl. Byla revoluce, Gottwaldov řval, že se chtějí zase jmenovat Zlín, a to bylo razítek v té době! Denní, Grafosy, Postálie, Haslery NECE a vedení v 01 chtělo okamžitě vše předělat. No a Mirek, když jsme mu řekli, že se to nedá rychle dodat, navrhl, abych si zařídil živnost. Jó to byl šéf, tomu to páliło, byl to prostě machr a s neobyčejně lidským přístupem. Mirku, moc vděčně Ti děkuju!"

Miloslav Bláha předává Václavu Havlovi pečeti, které mu vyrýl jako dárek; vlevo Věra Čáslavská.

Slavomil Strnad, pořadatel mnoha krásných filatelistických výstav a akcí v Jilemnici, vzpomínal: „S Miroslavem Špačkem jsem se blíže osobně seznámil na filatelistických akcích v letech 2002-2003. Následně jsme s W. Müllerem jako zástupci Komise námětové filatelie SČF po několik let na jeho pozvání v Olšanské ulici absolvovali debaty týkající se emisních plánů poštovních známek pro následující léta s cílem, aby vydávané emise byly námětově pestré a zajímavé. Jejich výsledkem bylo mimo jiné vydání aršíku *Chráněná flora a fauna Krkonoš* v roce 2005, kde se M. Špaček zasadil o to, aby aršík nebyl vytištěn jen ofsetem, ale byla použita i rytina. Účastí na křtu tohoto aršíku a na vernisáži výstavy jeho autorů začaly pravidelně návštěvy M. Špačka na vernisáži jilemnických výstav. Do Jilemnice vždy rád zavítal a těšil se na setkání s autory poštovních známek i s filatelisty. I po ukončení tradice jilemnických výstav v roce 2019 v cestách do Jilemnice společně se svou manželkou pokračoval a byl tu velice vítán. Pane ing. Miroslave Špačku, budete nám chybět!"

V roce 2005 byl vydán aršík *Chráněná fauna a flóra Krkonoš* a jeho inaugurace se konala před zámkem v Jilemnici, kde současně probíhala výstava volně, známkové a ilustrační tvorby manželů Knotkových (na obr. vpravo). Vedle nich pořadatel akce Slavomil Strnad. Výstavu zahájil Miroslav Špaček.

František Vondruška, bývalý ředitel pošt Jihočeského kraje vzpomíná: „Mirka jsem poznal už v dobách svého studia na Vysoké škole ekonomické, kde zastupoval své nadřízené při přednáškách technologie, to je už před více než 50 lety. Později, od roku 1990, jsme začali úzce spolupracovat při přípravě transformace pošty v samostatný podnik, v němž jsme oba pak pracovali až do odchodu do důchodu. Při společné práci jsem poznal, jak velký odborník a skvělý manažer to je. Vždycky jednal korektně, s cílem řešit problém. U něho se vzácně setkávala obdornost se skvělými vlastnostmi. Byla radost s ním spolupracovat.

Když jsme se poznali víc osobně, zjistili jsme, že máme společné nejen pracovní záležitosti, ale i zájmy ve volném čase. Společným koníčkem byla turistika, na běžkách, na kolech i pěšky. Naší srdeční záležitostí byla Šumava, kde jsme spolu jezdili na běžkách i na kolech více než 20 let. To ale neznamená, že bychom opomíjeli jiná místa. Byli jsme spolu v Beskydách, Jeseníkách, Krkonoších a zejména v Jizerských horách. Zde se Mirek tradičně účastnil Jizerské padesátky. Spo-

lu jsme byli i v Alpách, jak na běžkách, tak na kolech. Na běžkách se dokonce úspěšně zúčastnil známého Vasova běhu konaného ve Švédsku, kde bez přerušení ujel 90 kilometrů, a to za 8 hodin, 5 minut a 21 vteřin!

Nejezdili jsme ale jen po horách, byli jsme ve všech krajích, oblíbené jsme měli Třebořísko a Vysočinu.

Nejvíce času jsme spolu trávil, když už byl Mirek v důchodu a já pracoval i bydlél přes týden v Praze. To jsme od jara do zimy každý den na kolech poznávali okolí Prahy, zejména podél Berounky a Vltavy. V zimě, aby byl důvod se sejít, jsme navštěvovali fitcentrum, a pak jsme zašli na pivo, kam za námi přijížděli i bývalí kolegové žijící v Praze a bylo to takové každotýdenní setkání.

Mirek pro mě byl dobrý kolega v pracovních činnostech, a zejména to byl skvělý kamarád, se kterým jsem poznal spoustu krásných míst po celé republice. Jeho odchod je pro mě ztráta nejlepšího přítele, ale našťáště zůstávají vzpomínky. Bylo mi ctí, že jsem se ve svém životě setkal s tak skvělým člověkem!“

Jiří Řehola, dlouholetý vedoucí oddělení poštovních služeb Ministerstva průmyslu a obchodu: „S Mirkem jsem se znal více než 40 let. Poznal jsem jej jako přednášejícího už během mých studií na Výrobně ekonomické fakultě Vysoké školy ekonomické, kde jsem absolvoval obor ekonomika dopravy a spojů. Někteří mladší čtenáři možná ani nevědí, že v té době obor spoje zahrnoval vedle telekomunikací také pošty. A Mirek už tehdy oživoval naši teoretickou přípravu zajímavými informacemi a poznatky z vlastní praxe. V mém případě byl pak i vedoucím mé diplomové práce s tématem jemu v tu dobu asi nejbližším, tj. z poštovní přepravy. A ani po absolvování VŠE se naše cesty nerozešly. Nejprve mi doporučil místo na Ředitelství mezinárodní poštovní přepravy a posléze mě 'zlanail' na Federální ministerstvo spojů, a to do oddělení poštovní

přepravy, kterému v tu dobu šéfoval. A byl to opravdu skvělý šéf, a to po odborné i lidské stránce.

Po jeho přechodu do pozice náměstka na bývalém Ústředním ředitelství spojů a posléze na České poště, se naše cesty rozešly jen zdánlivě. Agenda, kterou jsem se zabýval na jednotlivých ministerstvech, pod které pošta spadala, tj. mezinárodní vztahy a provoz, totiž vždy měla úzké vazby na samotnou Českou poštu. A byla radost, když lidé jako Mirek a další 'praví pošťáci' v praxi realizovali to, co bylo na mezinárodní úrovni dohodnuto mezi členskými státy Světové poštovní unie. Vzpomínám si, že se dokonce osobně zúčastnil i několika Kongresů tohoto společenství pošťáků celého světa.

Znovu jsme se pracovní více sblížili poté, co se na České poště začal věnovat agendě známkové tvorby. A bylo logické, že jsme jej brzy kooptovali do ministerské komise pro přípravu emisních plánů českých poštovních známek, ve které využíval své bohaté znalosti a zkušenosti i z tohoto oboru a ze styků s filatelickou veřejností. Vždy dokázal odhadnout co se bude líbit, co bude mít úspěch, a sám přicházel s řadou zajímavých námětů. Proto jsme byli rádi, že se jednání komise zúčastňoval jako přizvaný expert i po skončení jeho aktivního působení na České poště.

Snad se ani nehodí vzpomínat na Mirka se smutkem. Vždyť to byl tak oblíbený, všestranný a nekonfliktní nejen odborník, ale celkově člověk, ze kterého vyzařoval klid a pohoda. V této souvislosti nelze nezmínout i jeho sportovní aktivity v oblasti volejbalu, lyžování nebo cyklistiky, které jsem vždy obdivoval.

Důkazem jeho vlivu na naši generaci pošťáků budiž i to, jak se mezi námi lavinovitě šířila smutná zpráva o jeho odchodu. Mirku, děkujeme a čest Tvé památce.“

Josef Bendl, už čtyřicet let předseda klubu filatelistů v Břeclavi, zavzpomínal: „S Mirkem jsem se poprvé setkal v roce 1995 při jeho kontrolní návštěvě pošty v Břeclavi. Při rozhovoru přišla řeč i na filatelii, kterou jsme měli oba rádi. Mirek projevoval velký a neutuchající zájem o činnost klubů filatelistů nejen v Břeclavi a Brně, ale i v celé republice. Při společných setkáních jsme rozebírali stav a úroveň novinek České pošty i spokojenost filatelistů s jejími službami. Vzájemně jsme se stále více poznávali a stali se přáteli. Spolupracoval jsem s ním na myšlence Evropských výstav poštovních známek BRNO 2000 a 2005. Rád jsem s ním probíral vývoj ve známkové tvorbě. Tady všude jsem poznával styl jeho práce, jeho smysl pro zodpovědnost i jeho úctu k výtvarníkům a rytčům. Co říci závěrem, byl to čestný a pracovitý člověk, který pro filatelii, a nejen pro ni, vykonal obrovský kus poctivé práce. Za to mu děkuji.“

Ohlasů na smutnou zprávu o úmrtí Miroslava Špačka, otištěnou v minulém čísle Informací, jsme dostali víc. Většinou byly od filatelistů, Informatelů výstav SČF, kteří se s ním při této příležitosti setkali a někteří i spřátelili. Náš zpravodaj však není nafukovací, a tak jsme z nich vybrali alespoň tuhle „břeclavskou“ vzpomínku, vystihující i ty ostatní. I jejich pisatelé o něm hovořili se stejným respektem k jeho pracovitosti a obdivem a vděčností za jeho zaujetí pro filatelii a filatelisty.

Stejnou vzpomínku na svého staršího přítele Miroslava Špačka jsem si uchoval i já. Byl to muž, jakých v životě moc nepotkáte! ■